

Arrest

**nr. 337 061 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2024.

1.2. Verzoeker werd op 13 augustus 2025 opgepakt door de politie in het opvangcentrum waar hij met zijn partner en stiefdochter verbleef en overgebracht naar het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel.

1.3. Verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') gehoord in het gesloten centrum 127bis op 22 oktober 2025, bijgestaan door een tolk Arabisch. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.4. Op 12 november 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat, die luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u een soennitische moslim van Arabische origine. U bent geboren en getogen in Talhiyeh in de provincie Idlib. U bent geschoold tot en met de 7de graad en was actief als landbouwer.

Eind 2015 bent u een eerste keer uit Syrië vertrokken vanwege de oorlog. U reisde naar Turkije en vestigde zich in Istanboel.

In 2018 keerde u terug naar uw geboortedorp in Syrië in de hoop dat de situatie verbeterd was. Het gebied was onder controle van de groepering Jabhat al-Nusra. Bij drie gelegenheden kwamen zij in uw woning langs om u te proberen rekruteren. U weigerde dit steeds.

Uit vrees voor represailles heeft u eind 2019 opnieuw Syrië verlaten. Aan de Syrisch-Turkse grens kwam u in contact met A. A. (CG [...]; OV [...]), een verre nicht langs moeders zijde. Zij is van Koerdische origine. Jullie werden verliefd, huurden tezamen een kamer in Istanboel en sloten ginds ook een religieus huwelijk af. Een dochtertje van uw vrouw uit een vorige relatie, genaamd M. H., woonde daar eveneens bij jullie. In deze periode was uw verblijf in Turkije legaal en leefde u er met een zgn. kimlik (verblijfsvergunning). U heeft er tevens gewerkt, als kapper. Eind 2023 kon u uw kimlik niet meer verlengen en was er tevens veel racisme jegens Syrische personen. Om deze redenen vertrok u toen naar Bulgarije, samen met uw vrouw en stiefdochter.

Hoewel jullie de intentie hadden om naar België te reizen, werden jullie op 5 oktober 2023 door de Bulgaarse politie gedwongen om ginds een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Jullie kwamen terecht in aparte opvangcentra, maar na anderhalve maand kon u zich bij uw vrouw en stiefdochter vestigen in een centrum in Sofia. Ongeveer 2 à 3 maanden na jullie aankomst ontvingen jullie allen een positieve beslissing in Bulgarije en verwierpen jullie het statuut van subsidiaire bescherming. Nadien bleven jullie nog zo'n 2 maanden langer in het opvangcentrum. In tussentijd werkte u in een kapsalon. In dit centrum werd u heel vaak lastiggevalen door drugsdealers, die eveneens uit Syrië afkomstig waren. Ze vielen u aan en dwongen u om een deel van uw loon af te staan. Bij momenten viseerden ze u ook omdat u samen was met een Koerdische vrouw. Ook uw vrouw zelf en uw stiefdochter werden door hen lastiggevalen. Op een keer verwittigde u de politie waarna de daders werden gearresteerd, maar ze werden uiteindelijk niet gevangen gezet.

Na het verlaten van het opvangcentrum verbleven u, uw vrouw en uw stiefdochter ongeveer twee weken op straat. Bij een van de organisaties waar jullie aanklopten werd gezegd dat er contact ging worden opgenomen met jullie, maar dit gebeurde nooit. Uiteindelijk kwamen jullie terecht in een gehuurde kamer. U werkte in deze periode opnieuw als kapper in een salon. Uw vrouw werkte op haar beurt niet. Jullie vonden in deze periode geen school voor uw stiefdochter; de enige optie was een Libanese school maar het inschrijvingsgeld ginds was te duur. Sinds u uit het opvangcentrum weg was, had u nog steeds problemen met uw belagers van voorheen. Ze probeerden u nog steeds af te persen. U kwam hen niet alleen tegen op straat maar ze bezochten ook het kapsalon waar u werkte.

Door deze hele situatie besloten u en uw vrouw om, samen met uw stiefdochter, te vertrekken uit Bulgarije. Jullie reisden op 8 september 2024 naar Duitsland, waar u een broer heeft wonen. Omdat een nicht van uw vrouw in België woonde, besloten jullie geen nieuw beschermingsverzoek in te dienen in Duitsland en in de plaats, na één week, met de trein door te reizen naar België. Jullie kwamen hier aan op 16 oktober 2024. Op 17 oktober 2024 diende u samen met uw vrouw en stiefdochter een nieuw verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 13 augustus 2025 werd u door de politie van Sint-Truiden opgepakt in uw opvangcentrum, vanwege intrafamiliaal geweld tegen uw vrouw. U verklaart dat u niets gedaan heeft, dat uw vrouw degene was die u probeerde aan te vallen en dat haar verwondingen veroorzaakt werden door een val. Op diezelfde datum heeft de DVZ u laten overbrengen naar het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel, daar uw gedrag werd beschouwd als een risico voor de openbare orde. Bij vonnis van 8 oktober 2025 werd u door de Correctionele Rechtbank van Hasselt schuldig bevonden voor slagen en verwondingen jegens uw vrouw, en werd u veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf.

In geval van een terugkeer naar Syrië vreest u de conservatieve mentaliteit van uw streekgenoten in Idlib. U gaat ervan uit dat men u zal straffen omdat u alcohol drinkt, niet fanatiek gelovig bent en uw vrouw geen hoofddoek draagt. In Bulgarije vreest u de onveiligheid, veroorzaakt door de personen die u belaagden.

Ter staving van uw verklaringen liet u de volgende stukken overmaken: een kopie van één pagina uit het Syrische familieboekje van uw ouders, een kopie van uw Belgische oranje kaart en een kopie van uw

Bulgaarse verblijfsvergunning. Uw originele Bulgaarse verblijfsvergunning heeft u vernietigd en weggegooid bij aankomst in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u een psychosomatische aandoening heeft waarbij u, door een probleem met uw darmen, soms last krijgt van zenuwen en er een mogelijkheid is dat u flauwvalt. Sinds uw overbrenging naar het gesloten centrum zou dit één keer zijn gebeurd (CGVS p.3). Daarnaast verklaart u dat u problemen heeft met uw eetlust en uw slaap, nadat een medebewoner uit het centrum zelfmoord heeft gepleegd (CGVS p.3). Hoewel enkel kan worden afgegaan op uw verklaringen voor wat betreft uw eigen symptomen –u dient immers geen medische stukken in- kan niet worden besloten dat deze het verloop van uw onderhoud zouden hebben gehinderd. Zo blijkt uit de notities van uw persoonlijk onderhoud dat u perfect bij machte was om vragen te beantwoorden over uw achtergrond in Syrië en Bulgarije en om op een functionele en accurate manier uw voorgehouden problemen en vrees in deze twee landen uit de doeken te doen. Naast de gebruikelijke pauze in het midden van het gesprek, bleek u geen nood te hebben aan bijkomende pauzes hoewel deze werden aangeboden (CGVS p.3-4, p.17). Op geen enkel ogenblik gaf u aan dat u last kreeg van uw beweerde symptomen, laat staan dat u op het punt stond flauw te vallen. Uw onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Het CGVS voegt hieraan toe dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen elementen of omstandigheden kenbaar maakte die uw procedure zouden belemmeren of specifieke procedurele noden zouden rechtvaardigen (zie vragenlijst en beoordeling 'BPN' DVZ).

Gelet op al wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (zie brief Republic of Bulgaria – State Agency for Refugees d.d. 01/10/2024; administratief dossier). Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS p.6, p.13).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden

van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, March 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/03/AIDA-BG_2024-update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije herhaaldelijk slachtoffer werd van afpersing door andere Syriërs uit uw opvangcentrum (CGVS p.13), moet worden vastgesteld dat uw verklaringen hierover vaag, tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn.

Om te beginnen heeft u van deze gebeurtenissen nooit melding gemaakt tijdens uw voorbereidende interview bij de DVZ. Nochtans werd er bij DVZ wel degelijk gepeild naar uw situatie in Bulgarije. Op de vraag of er redenen waren die een overdracht naar Bulgarije zouden verhinderen, wees u enkel op het gewelddadige optreden van de Bulgaarse politie, zonder meer (zie verklaring DVZ, vraag 39). U voorts gevraagd om welke reden u uit Bulgarije bent vertrokken, antwoordde u enkel dat dat was omdat u van meet af aan het plan had

om naar België te komen (zie verklaring DVZ, vraag 42). Dat u bij DVZ met geen woord repte over de beweerde afpersingen, die nu de voornaamste reden zouden zijn van uw vertrek uit Bulgarije (CGVS p.13, p.17), is hoogst opmerkelijk en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid ervan. Zelfs al was uw interview bij DVZ eerder summier, dan nog had u dit in het kort kunnen vermelden.

Op eenzelfde manier verbaast het dat u bij DVZ nooit vermeld heeft dat u gehuwd bent en een stiefdochter heeft. U verklaarde enkel dat u tijdens uw reis vergezeld werd door uw nicht en haar dochter (verklaring DVZ, vragen 16 en 20). Hiermee geconfronteerd opperde u dat jullie louter religieus gehuwd zijn, dat jullie geen bewijzen hebben van het huwelijk en het plan hadden om later, na een eventuele positieve beslissing, het huwelijk door een gemeente in België te laten erkennen (CGVS p.10-11). Dit kan niet overtuigen. Zelfs al had u geen documenten van het huwelijk, dan nog had u het simpelweg kunnen vermelden in uw verklaring. Het gaat hier immers om een essentieel aspect van uw persoonlijke situatie. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee ernstig op de helling te staan.

Het is daarnaast opvallend dat u, desgevraagd, niet de namen kunt opnoemen van de personen die u zagezegd afpersten. U kent enkel een paar bijnamen (CGVS p.18). Nochtans stelde u dat de daders ook uit Syrië afkomstig waren en in hetzelfde opvangcentrum in Bulgarije woonden, waar u ettelijke maanden heeft verbleven (CGVS p.13, p.18). Derhalve moet het vrij eenvoudig geweest zijn om hun namen te achterhalen, iets wat u logischerwijze wel had gedaan zodoende te weten voor wie u zich moest behoeden. Dat u de namen van uw belagers niet kent, komt bezwaarlijk doorleefd over. Het houdt bovendien geen steek dat u eveneens verklaart dat u hen verschillende keren heeft aangeklaagd bij de medewerkers van het opvangcentrum en ook eenmaal bij de politie (zie ook infra) (CGVS p.18). Indien u dergelijke klacht zou hebben ingediend mag immers nog meer worden verwacht dat u de namen van de daders zou kennen, zeker als het om meerdere klachten ging.

Ook op andere vlakken zijn uw verklaringen niet coherent. Zo beschrijft u dat u, na het verlaten van uw opvangcentrum, op een andere locatie bent gaan werken om te verhinderen dat de voornoemde personen u opnieuw zouden vinden. U vervolgt dat zij uiteindelijk uw nieuwe werkplaats ook ontdekt hadden en er daarna opnieuw afpersingen voorvielen (CGVS p.13). Ook volgden zij u naar andere plekken (CGVS p.18). Met dit in het achterhoofd is het bijzonder vreemd dat u tegelijkertijd aangeeft dat u ook een paar keer door deze daders werd overvallen in een zgn. Arabische straat waar zij meestal vertoefden, omdat u af en toe naar daar ging voor inkopen (CGVS p.18). Als u werkelijk van werklocatie was veranderd vanwege deze personen en zij nota bene in het verleden uw stiefdochter hadden aangevallen en met de dood bedreigd (CGVS p.13), is het niet aannemelijk dat u zich uit eigen initiatief nog naar deze straat zou begeven waarvan bekend was dat zij er rondhingen. Er mag worden van uit gegaan dat u deze straat ten alle koste zou vermijden.

Het valt verder op dat u in uw aanvankelijke relaas liet uitschijnen dat het louter om geld te doen was. De daders wilden telkens het loon dat u als kapper ontving van u aftroggelen; andere motieven haalde u niet aan (CGVS p.13). Gevraagd of ze ooit uw vrouw lastigvielen, stelde u dat dit eenmaal gebeurd was en ze toen vroegen om hoe laat u zou terugkomen. U haalde geen verdere zaken aan (CGVS p.18). Later op uw onderhoud verklaart u echter plots dat u ook vaak door deze personen overvallen werd omdat uw vrouw van Koerdische origine is en ze om deze reden eveneens uw vrouw lastigvielen (CGVS p.19-20).

Nog los van de tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaring, nl. dat zij slechts één aanvaring met hen kende, mag het verbazen dat u dit etnische aspect eerder niet vermeldde. Hieruit blijkt veeleer dat u uw verklaringen ter plekke wijzigd.

Er kan eveneens worden gewezen op uw reactie naar aanleiding van de gebeurtenissen. Zo heeft u de daders slechts eenmaal aangeklaagd bij de politie toen u nog in het opvangcentrum verbleef (CGVS p.18). Nadien hebt u geen aangifte meer ingediend (CGVS p.19). Als u na het verlaten van het centrum zo vaak door deze personen werd lastiggevallen, dat u zelfs niet kunt zeggen hoe vaak dat gebeurde (CGVS p.19), mag nochtans worden verwacht dat dit opnieuw zou doen. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan boude beweringen. Een aangifte was volgens u moeilijk omdat u geen Bulgaars sprak, de politie zou de eerste keer niets hebben gedaan en u was bang voor een meer bloedige aanval als wraak voor een aangifte (CGVS p.19). Nochtans was het ondanks de taalbarrière wel mogelijk om die eerste keer aangifte te doen en trad de politie wel degelijk op. U stelde immers eerder dat de daders soms door de politie werden betrapt waardoor ze hun illegale activiteiten niet meer konden doen (CGVS p.13) en ze daarenboven, naar aanleiding van uw eerste aangifte, naar het opvangcentrum waren gekomen om hen op te pakken (CGVS p.18). Dit terzijde, impliceert uw internationaal beschermingsstatuut in Bulgarije dat uw grondrechten als begunstigde geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden. Er mag dan ook worden verwacht dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Bulgarije u biedt, in casu quod non. Uw gebrek aan stappen om ter plaatse hulp en bescherming te zoeken, doet de geloofwaardigheid van de afpersingsfeiten verder teniet.

Het CGVS wijst voorts op het gegeven dat u na uw vertrek uit Bulgarije niet rechtstreeks naar België bent gereisd maar eerst in Duitsland verbleef. U en uw vrouw waren daar 15 dagen en bezochten toen een broer van u, maar jullie zouden zijn doorgereisd naar België omdat uw vrouw hier een nicht heeft wonen en liever naar hier wilde komen. Om deze reden hebben jullie naar eigen zeggen geen verzoek om internationale bescherming ingediend in Duitsland (CGVS p.12, p.20). Dergelijke verklaringen wijzen er eens te meer op dat jullie niet noodgedwongen uit Bulgarije vertrokken zijn vanwege een vrees voor Syriërs die u op gewelddadige wijze afpersten. Indien wel, mag worden verwacht dat u uw nood aan bescherming al bij aankomst in Duitsland kenbaar maakte. Alles wijst erop dat u om opportunistische motieven naar België bent gereisd.

Als laatste kan nog worden aangestipt dat u in Bulgarije de weg gevonden heeft naar de arbeidsmarkt. U werkte er in twee kapsalons en verdiende naar eigen zeggen goed (CGVS p.13, p.16). Dankzij uw loon kon u de aankoop van paspoorten van u, uw vrouw en uw stiefdochter bekostigen, alsook de vliegtickets naar België. Alles samengenomen kwam dit neer op zo'n 2000 euro (CGVS p.13-14, p.20). U vond eveneens huisvesting in Bulgarije met name in een gehuurde kamer in Sofia (CGVS p.15). Bovenstaande wijst op zelfredzaamheid en (financiële) keuzemogelijkheden.

Waar u toevoegde dat u er in Bulgarije geen geschikte school was voor uw stiefdochter behalve een Libanese school waar het inschrijvingsgeld te duur was, kan u hierin niet worden gevolgd (CGVS p.16-17). Het is niet aannemelijk dat er in een kosmopolitische stad als Sofia geen (publieke) scholen waren waar de toeslagen minder kostten en u uw stiefdochter kon inschrijven. U toont bovendien niet aan dat u verdere stappen heeft gezet, bijvoorbeeld bij hulporganisaties, om jullie aan een school te helpen. Hiernaar gevraagd legde u vage verklaringen af, u wees namelijk op een bezoek aan het Rode Kruis en een andere organisatie waarvan u de naam niet kunt navertellen. U beweert dat ze daar zeiden dat ze jullie gingen contacteren maar dat dit nooit gebeurde. Gevraagd of u zelf ooit contact met hen had opgenomen, antwoordt u echter opvallend genoeg van niet (CGVS p.16-17). In dit verband kan ook worden herhaald dat u bij DVZ had aangegeven dat u al van in het begin van plan was om Bulgarije te verlaten (zie supra). Ook dit wijst erop dat u geen grote inspanningen heeft gedaan om er een school voor uw stiefdochter te vinden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u voorlegde kunnen niet leiden tot een ander besluit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister erop dat u internationale bescherming geniet in Bulgarije en u om die reden niet mag worden teruggeleid naar Syrië.

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'), van artikel 57/6 § 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(hierna 'Vreemdelingenwet'), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen gaat verzoeker eerst in op de geloofwaardigheidsbeoordeling. Hij herinnert eraan dat het volgens het UNHCR van essentieel belang is rekening te houden met de kwetsbaarheid van de verzoeker zijn psychologische toestand bij de beoordeling van de samenhang van zijn verklaringen. Verzoeker wijst erop dat personen die geweld hebben meegemaakt het vaak moeilijk hebben om tijdens een eerste contact met de autoriteiten vrijuit te spreken en stelt dat dit hier het geval is. Hij stelt dat het gesprek met de DVZ niet zijn *"tweede keer"* was maar wel de eerste keer dat hij geconfronteerd werd met een Europese asielautoriteit die geacht wordt hem bescherming te bieden. In Bulgarije werd hij immers gearresteerd en gedwongen asiel aan te vragen, gescheiden van zijn vrouw en volledig aan zijn lot overgelaten. Hij moest zijn vrouw in Bulgarije overal in de centra gaan zoeken en dit creëert een klimaat van angst en wantrouwen tegenover autoriteiten. Wat het CGVS bestempelt als een weglating tijdens het interview bij de DVZ vormt volgens verzoeker het klassieke gedragspatroon van een getraumatiseerde asielzoeker die nog niet heeft kunnen inschatten of hij zijn gesprekspartner kan vertrouwen en of zijn verklaringen tegen hem kunnen worden gebruikt. Dit stemt volgens verzoeker volledig overeen met de profielen die door het UNHCR worden beschreven in de richtsnoeren over geloofwaardigheid en in de richtsnoeren van de EUAA. Verzoeker betoogt dat het persoonlijk onderhoud op 22 oktober 2025 de eerste keer is dat verzoeker grondig wordt gehoord met een tolk en hij wordt niet langer onderbroken of bedreigd zoals in Bulgarije. Verzoeker benadrukt dat hij verklaarde dat hij niet alles kon vertellen en stelt dat hij zich bij het CGVS opent omdat hij weet dat dit zijn enige kans is. Het eerste gehoor was kort en bureaucratisch en gekenmerkt door zijn wantrouwen tegenover elke autoriteit na de Bulgaarse ervaring. Het weglaten van informatie tijdens het interview bij de DVZ is geen tegenstrijdigheid maar het voorspelbare gevolg van een context van angst als gevolg van zijn ervaring in Bulgarije. Verzoeker stelt dat hij in Bulgarije nooit effectieve bescherming kreeg en nooit werd begeleid terwijl elke poging om zich tot de autoriteiten te wenden resulteerde in onverschilligheid of vrees voor represailles terwijl hij in België voor het eerst werd geconfronteerd met asielinstanties die hem daadwerkelijk konden aanhoren en pas tijdens het persoonlijk onderhoud kon hij zich volledig uiten. Verzoeker meent dat daarom zijn verklaring moet erkend worden zoals hij die op een consistente, gedetailleerde en spontane manier heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de ernstige materiële ontbering. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en stelt dat de lezing van verzoekers omstandigheden in Bulgarije feitelijk onjuist en juridisch irrelevant is. Uit de vastgestelde feiten blijkt volgens verzoeker allerm minst dat dat hij zelfredzaam was, maar wel dat hij geen enkel sociaal vangnet had in Bulgarije, dat hij geen enkele uitkering of toelage ontving, zijn inkomen de enige bestaansbron voor zijn gezin was, hij zijn activiteit niet kon stopzetten of van werkplek veranderen zonder onmiddellijk in absolute armoede te vervallen en deze economische afhankelijkheid hem blootstelde aan afpersingen, bedreigingen en geweld vanwege criminele groeperingen. Verzoeker betoogt dat dit wordt bevestigd door het meest recente AIDA rapport (p. 123). Verzoeker meent dat het CGVS de logica omkeert. Zijn werk was geen teken van integratie maar het gevolg van een sociaaleconomische val die voortvloeide uit het ontbreken van bescherming door de Bulgaarse staat. Indien hij stopte met werken zouden hij en zijn gezin in armoede vervallen, indien hij bleef werken zou hij worden afgeperst. Het ontbreken van elke alternatieve haalbare oplossing vormt volgens verzoeker een concrete vorm van onmenselijkheid in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voorts betoogt verzoeker dat het Hof van Justitie niet stelt dat uitsluitend ernstige materiële ontbering in aanmerking moet worden genomen, noch dat andere vormen van mishandeling per definitie buiten het beoordelingskader zouden vallen en door het onderzoek kunstmatig te beperken tot louter materiële ontbering verengt de beslissing het toepassingsgebied van artikel 4 van het Handvest en legt zij het Hof van Justitie woorden in de mond die het niet heeft uitgesproken. De benadering van het CGVS vormt een aantasting van het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM volgens verzoeker.

Verder meent verzoeker dat de beslissing een schending uitmaakt van de verplichting tot een onderzoek van de individuele elementen die door de verzoeker zijn aangebracht te voeren om vast te stellen of in de lidstaat die eerst bescherming heeft verleend, een risico bestaat op behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest. Hij stelt dat hij op gedetailleerde wijze feiten heeft aangevoerd die objectief binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest vallen, met name herhaalde agressie door Syrische onderdanen die in Bulgarije verblijven, doodsb bedreigingen, gewelddadige afpersingen, gerichte intimidatie in verband met de Koerdische afkomst van zijn echtgenote, politiegeweld en het volledig uitblijven van enige daadwerkelijke politiebescherming. Het gaat om ernstige, gerichte en herhaalde vormen van geweld die een concreet risico op een onmenselijke behandeling bij terugzending aantonen. De bestreden beslissing weigert deze elementen onder het licht van artikel 4 van het Handvest te onderzoeken en beperkt zich tot de stelling dat zij geen risico op ernstige materiële deprivatie aantonen, zonder diepgaande analyse van hun ernst, herhaald karakter of impact op zijn huidige situatie. Verzoeker meent dat sprake is van een manifeste beoordelingsfout van het CGVS.

Voorts gaat verzoeker in op het ontbreken van effectieve bescherming in Bulgarije en de schending van artikel 3 van het EVRM. Hij zet uiteen dat de beoordeling door het CGVS geen rekening houdt met een essentieel element van het dossier, met name de toestand van extreme bestaansonzekerheid waarin

verzoeker en zijn gezin zich in Bulgarije bevonden, en die hen bijzonder kwetsbaar maakten voor geweld en criminele uitbuiting. Hij heeft uitgelegd dat het gezin op straat leefde, zij slechts een woning konden huren ten koste van permanente onveiligheid, dat zij ertoe gedwongen werden informele of precare arbeid te aanvaarden en deze kwetsbaarheid leidde tot afpersingen, bedreigingen en aanvallen door Syrische criminele groeperingen die in Bulgarije actief zijn. Het verband tussen bestaansonzekerheid, ontbreken van sociale bescherming en het risico op criminele uitbuiting is nochtans ruim gedocumenteerd in de rechtspraak van het EHRM stelt verzoeker. Hij wijst erop dat in Bulgarije deze specifieke kwetsbaarheid van begunstigden van internationale bescherming beschreven wordt in verschillende rapporten die wijzen op gebrek aan toegang tot sociale bijstand, moeilijkheden bij het verkrijgen van huisvesting, ontbreken van institutionele begeleiding en het aanzienlijk aantal begunstigden dat wordt blootgesteld aan uitbuiting, criminele netwerken en intercommunaal geweld. Verzoeker besluit dat *in casu* deze kwetsbaarheid niet louter persoonlijk maar structureel en rechtstreeks verbonden is met de tekortkomingen van de Bulgaarse staat.

Verzoeker benadrukt verder dat de opvangomstandigheden waarmee het gezin werd geconfronteerd ook het minderjarige kind in Bulgarije hebben blootgesteld aan een situatie van ernstige onveiligheid en kwetsbaarheid. Bulgarije was niet in staat enige vorm van daadwerkelijke bescherming te bieden aan verzoeker, zijn echtgenote en *a fortiori* het minderjarige kind dat hen vergezelde waardoor het kind op straat in een toestand van extreme bestaansonzekerheid moest leven. Het kind werd met andere woorden ondergedompeld in een toestand van chronische onveiligheid waarin zijn veiligheid en ontwikkeling en gezondheid objectief werden bedreigd. Verzoeker wijst in dit verband op het arrest Tarakhel van het EHRM en stelt dat de autoriteiten individuele garanties moeten verkrijgen die een opvang waarborgen die aangepast is aan de leeftijd van de kinderen en die de gezinshereniging in stand houdt.

Tenslotte betoogt verzoeker dat hij tweemaal een klacht probeerde in te dienen maar dat de politie geen enkele maatregel nam maar hem sloeg, wat hem verhinderde een tweede klacht in te dienen. Hij betoogt dat de tekortkoming van de politie geen geïsoleerd feit is maar wel systemisch zoals gerapporteerd door UNHCR (2024) en het US Department of State (2024). Dit volstaat op zich om het vermoeden van wederzijds vertrouwen te weerleggen. Verzoeker verwijst naar het arrest Osman tegen het Verenigd Koninkrijk van 28 oktober 1998 en stelt dat *in casu* de Bulgaarse politie er niet in is geslaagd verzoeker te beschermen, hoewel zij op de hoogte was van gerichte criminele bedreigingen en het politiegeweld tijdens zijn pogingen om klacht in te dienen, heeft het gevaar nog verergerd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen worden genomen door de commissaris-generaal.

3.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest BJB toe aan het verzoekschrift.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt

om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4.3. Met betrekking tot verzoekers bijzondere procedurele noden wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood voor verzoeker kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Er wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"U verklaart dat u een psychosomatische aandoening heeft waarbij u, door een probleem met uw darmen, soms last krijgt van zenuwen en er een mogelijkheid is dat u flauwvalt. Sinds uw overbrenging naar het gesloten centrum zou dit één keer zijn gebeurd (CGVS p.3). Daarnaast verklaart u dat u problemen heeft met uw eetlust en uw slaap, nadat een medebewoner uit het centrum zelfmoord heeft gepleegd (CGVS p.3). Hoewel enkel kan worden afgegaan op uw verklaringen voor wat betreft uw eigen symptomen –u dient immers geen medische stukken in- kan niet worden besloten dat deze het verloop van uw onderhoud zouden hebben gehinderd. Zo blijkt uit de notities van uw persoonlijk onderhoud dat u perfect bij machte was om vragen te beantwoorden over uw achtergrond in Syrië en Bulgarije en om op een functionele en accurate manier uw voorgehouden problemen en vrees in deze twee landen uit de doeken te doen. Naast de gebruikelijke pauze in het midden van het gesprek, bleek u geen nood te hebben aan bijkomende pauzes hoewel deze werden aangeboden (CGVS p.3-4, p.17). Op geen enkel ogenblik gaf u aan dat u last kreeg van uw beweerdde symptomen, laat staan dat u op het punt stond flauw te vallen. Uw onderhoud verliep in normale omstandigheden. Het CGVS voegt hieraan toe dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen elementen of omstandigheden kenbaar maakte die uw procedure zouden belemmeren of specifieke procedurele noden zouden rechtvaardigen (zie vragenlijst en beoordeling 'BPN' DVZ)."*

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker, gevraagd of hij bepaalde medische of psychologische problemen heeft die een invloed kunnen hebben op het interview vandaag of op de rest van de asielpprocedure, antwoordt: *"Nee. Ik heb geen problemen op dit moment"* (NPO, p. 3). Er blijkt verder uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de gestelde vragen te begrijpen en erop te antwoorden en de elementen die hij wilde aanbrengen, uiteen te zetten. Verzoeker verklaart ook op het einde van het persoonlijk onderhoud de tolk goed begrepen te hebben (NPO, p. 20).

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van de procedure internationale bescherming gerespecteerd werden en dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker samen met zijn partner en zijn stiefdochter in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat hem subsidiaire bescherming werd verleend op 15 februari 2024 (Brief Republic of Bulgaria, State Agency for Refugees, 2024.10.01).

Bijgevolg is voldoende aangetoond, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije.

Verzoeker betwist niet dat hem subsidiaire bescherming werd verleend in Bulgarije en er ligt verder geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Bulgaarse autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker hebben ingetrokken of beëindigd. Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

4.5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2024 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht gekregen. Van 2013 tot 2024 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds

2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 133 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 integratiesteun verleend. In 2023 heeft enkel Vitosha integratiesteun verleend en dit aan 22 individuen. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (*AIDA Bulgarije update 2023*, p. 108-110).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clausule ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Het amendement is bedoeld om een door de SAR toegepast beleid te legaliseren (*AIDA Bulgarije update 2024*, p.113). In 2019 werd de beschermingsstatus beëindigd van 2.603. In 2023 en 2024 werden geen statussen beëindigd op deze manier (*AIDA, Country Report Bulgaria, Update 2024*, p. 117).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2024 verbleven 43 begunstigen van internationale bescherming in opvangcentra (*AIDA Bulgarije update 2024*, p.123).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigen van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig.

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. In het algemeen dienen begunstigen van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 19.13 euro (*AIDA Bulgarije update 2023*, p.120).

Uit de beschikbare landeninformatie, waar zowel verzoeker als de commissaris-generaal naar verwijzen, blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor grote voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in precare levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Evenwel kan uit deze landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker het verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de

beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie die hem zouden verhinderen zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden.

Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat hij last heeft van zijn zenuwen en zijn darmstelsel en hierdoor flauw kan vallen en dat hij psychologische problemen heeft naar aanleiding van de dood van een medebewoner in het gesloten centrum, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel document neerlegt met betrekking tot zijn medische of psychologische problemen. Verzoeker voert verder in het verzoekschrift nergens medische of psychologische problemen aan die hem zouden verhinderen zijn rechten als statushouder in Bulgarije uit te oefenen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat statushouders onder dezelfde voorwaarden als Bulgaarse onderdanen toegang hebben tot de beschikbare gezondheidszorg. Zij worden met dezelfde gebreken in de gezondheidszorg geconfronteerd als Bulgaarse onderdanen. Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van terugkeer geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg indien hij er met medische of psychologische problemen zou worden geconfronteerd. Bovendien kan nergens blijken dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn of dat hij in Bulgarije als statushouder niet in staat was om te werken. Er liggen geen elementen voor waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker, in geval van terugkeer naar de EU lidstaat waar hij subsidiaire bescherming geniet, omwille van zijn gezondheidstoestand in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden of wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk dat hij, gevraagd naar de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije waar hij internationale bescherming geniet, verklaart dat hij er geen veilig gevoel meer had, dat hij met zijn gezin in Bulgarije in een onstabiele situatie zat en dat die later is geëvolueerd naar een onveilige situatie waarbij hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen over de Syrische criminelen die hem afpersten. Verzoeker verklaarde hierover dat Syrische criminelen in het opvangcentrum waar hij en zijn partner en haar kind verbleven, hem lastig vielen en dwongen om een deel van het inkomen dat hij als kapper verdiende af te staan en ook zijn partner viseerden omdat zij Koerdische is.

Met betrekking tot de afpersing door de Syrische criminelen in Bulgarije die verzoeker aanhaalde dient na grondige lezing van het administratief dossier en rekening houdend met de opmerkingen van verzoeker ter terechtzitting te worden besloten dat hij deze niet aannemelijk maakt.

Zo dient, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat deze problemen met Syrische criminelen, die de directe aanleiding waren voor hem en zijn (toenmalige) partner en haar kind door verzoeker niet eens werden vermeld in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24 september 2024. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing werd gevraagd of er redenen zijn die een overdracht naar Bulgarije zouden verhinderen, verklaarde verzoeker daarop dat hij bezwaar heeft *“omdat de politie me geslagen heeft”* en bij wijze van voorbeeld stelde dat *“de politie ’s nachts om 4 uur binnenkomt en iedereen begint te slaan”* en *“dat de dochter van zijn nicht een psychologisch probleem heeft door de situatie in BG”* (Verklaring DVZ, vraag 39, 24 september 2024). Gevraagd waarom hij Bulgarije heeft verlaten eind 2023 antwoordt verzoeker *“Ik wou sinds mijn vertrek uit Turkije naar BE komen”* (Verklaring DVZ, vraag 42, 24 september 2024). Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing doet het gegeven dat hij bij de DVZ op geen enkel ogenblik melding maakt van problemen die hij zou hebben gehad met Syrische criminelen die hem afpersten en zijn (toenmalige) partner zouden geïsoleerd hebben omdat zij van Koerdische afkomst is, reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn afgeperst en zijn toenmalige partner zou zijn geïsoleerd door de Syrische criminelen die in en rond het opvangcentrum actief waren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit ook zou vermelden wanneer hem uitdrukkelijk wordt gevraagd naar de redenen waarom hij niet naar Bulgarije kan terugkeren en deze EU lidstaat heeft verlaten, te meer nu deze problemen volgens zijn verklaringen bij het CGVS de voornaamste reden was om Bulgarije te verlaten. De vaststelling dat hij hierover met geen woord rept bij de DVZ, is *in casu* dan ook reeds een belangrijke indicatie van de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde problemen met criminelen. Ook met betrekking tot de aard van zijn relatie met zijn partner die tevens zijn nicht is, blijken verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet consistent. Verzoeker vermeldde immers bij de DVZ niet dat hij een religieus huwelijk heeft met zijn partner, hoewel vraag 16a van de verklaring DVZ een religieus huwelijk als één van de mogelijkheden vermeldt en hij onder de vraag met betrekking tot *“andere familieleden of personen die de verzoeker om internationale bescherming vergezellen”* naar A. A. verwijst als zijn *“nicht (langs moederskant) + dochter (H.M.) in hotel met mij”* (Verklaring DVZ, vragen 16a en 20). Zoals reeds aangehaald verwijst verzoeker in de vraag met betrekking tot de redenen die zich tegen overdracht naar Bulgarije verzetten naar de problemen van de dochter van zijn nicht. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker evenwel dat hij in de eerste maanden na aankomst in België samen met zijn vrouw en haar dochter in een hotel verbleef, geeft hij toelichting bij de problemen met zijn vrouw in het opvangcentrum waarna hij nadien verbleef en verklaart hij dat een religieus huwelijk werd gesloten met zijn partner in Turkije, dus nog voor zijn komst naar Bulgarije (NPO, p. 4, 5-6, 10). Verzoeker werd geconfronteerd met het gegeven

dat hij zijn religieus huwelijk niet vermeldde bij de DVZ en werd gevraagd naar de reden hiervoor. Verzoekers verklaring dat zij hiervan geen bewijzen hebben en dat zij van plan waren om na een positieve beslissing het huwelijk door een gemeente in België te laten erkennen (NPO, p. 11) kan ook de Raad niet overtuigen. Het gegeven dat zij er geen bewijzen van hebben verhindert niet dat verzoeker aangeeft dat hij een religieus huwelijk heeft en uitlegt waarom er geen bewijzen van het religieus huwelijk zijn. Waarom verzoeker enkel na een positieve beslissing zijn religieus huwelijk zou registreren is evenmin duidelijk.

Verzoeker houdt een uitvoerig betoog dat er in wezen op neer komt dat verzoeker het klassieke gedragspatroon vertoont van een getraumatiseerde asielzoeker die, omwille van zijn migratieparcours en eerder ervaren geweld, bedreigingen en gebrek aan staatsbescherming, autoriteiten wantrouwt en daardoor bij een eerste interview niet in staat is om vrijuit te spreken omdat hij niet weet of hij de gesprekspartner kan vertrouwen, of zijn verklaringen tegen hem gebruikt kunnen worden, zijn gezin in gevaar kan brengen en of het vermelden van zijn niet-religieus huwelijk al dan niet een risico inhoudt. Hij verwijst daarvoor naar een studie van het UNHCR uit 2013 over geloofwaardigheidsbeoordeling in een aantal EU lidstaten, die hij verkeerdelijk omschrijft als UNHCR-richtsnoeren en de EU AA *“Guidance on Vulnerability in Asylum and Reception – Operational standards and indicators”* en wijst er ook op dat het persoonlijk onderhoud de eerste keer was dat hij grondig werd gehoord en bijgestaan werd door een advocaat en dat hij zelf verklaarde dat hij niet alles in detail heeft kunnen vertellen bij de DVZ. Hij meent dat het eerste gehoor kort en bureaucratisch was en gekenmerkt door zijn natuurlijk wantrouwen tegenover elke autoriteit na de Bulgaarse ervaring. Verzoekers betoog inzake het natuurlijke wantrouwen dat hij zou koesteren tegen autoriteiten als gevolg van zijn migratieparcours en de ervaringen met de Bulgaarse autoriteiten kan niet overtuigen. Verzoeker heeft immers de beslissing genomen om naar België te komen en internationale bescherming te vragen van de Belgische autoriteiten, ondanks het feit dat hij deze al heeft verkregen in Bulgarije. Dit veronderstelt per definitie een zeker vertrouwen in de autoriteiten die worden aangesproken. Ingrijpende traumatische ervaringen in het verleden of specifieke kenmerken eigen aan de verzoeker, zoals seksuele geaardheid, kunnen ertoe leiden dat verzoekers aanvankelijk terughoudend zijn of niet in staat zijn de werkelijke gebeurtenissen onmiddellijk bij een eerste contact met de autoriteiten uiteen te zetten, waarbij schaamte of wantrouwen inderdaad een rol kunnen spelen. *In casu* maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat dit bij hem het geval zou zijn. Verzoeker verklaart dat hij werd afgeperst in Bulgarije en dat zijn (toenmalige) partner werd geviserd door de Syrische criminelen en dat de politie hem zou geslagen hebben. Hij maakt met zijn algemeen betoog niet aannemelijk dat dergelijke gebeurtenissen dermate traumatiserend of waren of hem met schaamte vervulden dat hij ze niet kon vermelden bij de DVZ. Zijn voorgehouden wantrouwen ten aanzien van autoriteiten weerhield hem er overigens niet van ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken te spreken over het geweld dat hij vanwege de Bulgaarse politie zou hebben ondergaan. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom hij de problemen met de Syrische criminelen in het geheel niet zou vermelden als hem gevraagd wordt naar de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Bulgarije. Hetzelfde geldt voor zijn religieus huwelijk. Waar verzoeker betoogt dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de eerste keer was dat hij grondig werd gehoord en dat hij verklaarde dat hij niet alles in detail kon vertellen en dat hij bij zijn aankomst in België voor het eerst werd geconfronteerd met asielinstanties die hem daadwerkelijk konden aanhoren en zich bij het persoonlijk onderhoud, bijgestaan door een advocaat en tolk pas kon uiten, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd naar de elementen die zich verzetten tegen de overdracht naar Bulgarije en de redenen waarom hij Bulgarije verliet en naar zijn echtgenote/geregistreerde partner waarbij ook ‘religieus huwelijk’ werd vermeld als aan te vinken mogelijkheid, en verwees op geen enkele concrete wijze naar het feit dat hij zou zijn afgeperst door Syrische criminelen in Bulgarije of dat hij een religieus huwelijk heeft. Dat het eerste interview bureaucratisch en kort was en dat zijn advocaat niet aanwezig was, doet hieraan geen afbreuk. Dat hij bij zijn aankomst in België voor het eerst zou zijn geconfronteerd met asielinstanties die hem daadwerkelijk konden aanhoren doet evenmin afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij de essentie van zijn problemen in Bulgarije, met name de problemen met Syrische criminelen en een essentieel aspect van zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn religieus huwelijk, in het geheel niet vermeldde, terwijl dit, rekening houdend met zijn individuele omstandigheden, redelijkerwijze van hem verwacht kon worden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de Bulgaarse autoriteiten hem wel degelijk subsidiaire bescherming verleenden nadat hij er een procedure internationale bescherming doorliep, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat de Belgische asielinstanties de eerste waren die hem *“daadwerkelijk konden aanhoren”*.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker de namen van de Syrische criminelen niet kan noemen, hoewel zij in hetzelfde opvangcentrum als verzoeker en zijn (toenmalige) partner woonden en hij hen verschillende keren zou hebben aangeklaagd bij de medewerkers van het opvangcentrum en éénmaal bij de politie. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij hun namen niet kent en zij meestal valse namen gebruikten zoals de tijger en de leeuw en zij uit Deir ez-Zor kwamen (NPO, p. 18), maar er kan worden aangenomen dat verzoeker via de medewerkers van het opvangcentrum meer informatie kon bekomen over de identiteit van deze belagers. Bovendien verklaarde hij zelf één keer klacht te hebben ingediend tegen deze personen en werden deze personen volgens zijn verklaringen als gevolg van deze klacht opgepakt en uit het centrum gehaald, wat minstens impliceert dat verzoeker over voldoende informatie beschikte om de politie toe te laten hen te identificeren. Dat verzoeker niets meer over hen weet te vertellen

dan dat ze valse namen gebruikten, terwijl hij wel zou weten dat zij uit Deir ez-Zor komen, is dan ook gelet op de door verzoeker geschetste context waarbij deze personen in hetzelfde opvangcentrum woonden, een bijkomende indicatie van de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde problemen met Syrische criminelen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat zijn bezoeken - nadat hij van werklocatie veranderde om aan de afpersers te ontkomen - aan de Arabische straat waar deze belagers volgens zijn verklaringen meestal vertoefden, niet te rijmen vallen met zijn verklaringen dat door deze personen werd afgeperst en bedreigd. Indien verzoeker daadwerkelijk herhaaldelijk zou zijn afgeperst en bedreigd en deze personen hem ook wisten te vinden nadat hij van werk was veranderd en indien hij wist dat deze personen vaak in de Arabische straat vertoefden, zoals hij verklaart, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze straat zou vermijden en elders inkopen zou doen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ook op andere vlakken zijn uw verklaringen niet coherent. Zo beschrijft u dat u, na het verlaten van uw opvangcentrum, op een andere locatie bent gaan werken om te verhinderen dat de voornoemde personen u opnieuw zouden vinden. U vervolgt dat zij uiteindelijk uw nieuwe werkplaats ook ontdekt hadden en er daarna opnieuw afpersingen voorvielen (CGVS p.13). Ook volgden zij u naar andere plekken (CGVS p.18). Met dit in het achterhoofd is het bijzonder vreemd dat u tegelijkertijd aangeeft dat u ook een paar keer door deze daders werd overvallen in een zgn. Arabische straat waar zij meestal vertoefden, omdat u af en toe naar daar ging voor inkopen (CGVS p.18). Als u werkelijk van werklocatie was veranderd vanwege deze personen en zij nota bene in het verleden uw stiefdochter hadden aangevallen en met de dood bedreigd (CGVS p.13), is het niet aannemelijk dat u zich uit eigen initiatief nog naar deze straat zou begeven waarvan bekend was dat zij er rondhingen. Er mag worden van uit gegaan dat u deze straat ten alle koste zou vermijden.”* Verzoeker voert ook tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, geen enkel concreet verweer en worden door de Raad overgenomen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt verder ook dat verzoeker en zijn partner en haar dochter eerst naar Duitsland reisden om zijn broer te bezoeken en vijftien dagen later zijn doorgereisd naar België omdat zijn partner hier een nicht heeft. Verzoeker verklaarde dat het plan bij het begin was om naar België te komen, dat zijn broer hem vroeg om toch in Duitsland asiel aan te vragen maar dat hij niet enthousiast was om dat te doen omdat zijn vrouw naar België wilde doorreizen. Verzoeker had de mogelijkheid om in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar heeft dit niet gedaan. Indien verzoeker daadwerkelijk zodanig werd afgeperst en zijn partner werd gevisieerd omwille van haar Koerdische afkomst en de Bulgaarse autoriteiten hem daarbij niet konden of wilden beschermen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een verzoek om internationale bescherming zou indienen van zodra hij in Duitsland aankomt, zeker nu hij er vijftien dagen verbleef en zijn broer hem over die mogelijkheid sprak. Blijkbaar was de aanwezigheid van een familielid van zijn partner de doorslaggevende factor, wat zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, het opportunistische karakter van hun beslissing om naar België te komen, illustreert. Zoals aangestipt in de bestreden beslissing en niet betwist in het verzoekschrift, wijzen deze verklaringen er eens te meer op dat verzoeker en zijn partner en haar dochter niet noodgedwongen omwille van de vrees voor de Syrische criminelen die verzoeker op een gewelddadige manier zouden afgeperst hebben, Bulgarije hebben verlaten.

Tenslotte blijkt uit zijn verklaringen ook dat hij éénmaal klacht indiende bij politie tegen de personen die hem afpersten en dat deze klacht ook succesvol was aangezien de politie ook daadwerkelijk ingreep, deze personen oppakte en hen uit het opvangcentrum haalde.

Gelet op het gegeven dat de politie wel degelijk ingreep na zijn eerste klacht, kan minstens verwacht worden dat hij opnieuw naar de politie zou stappen om op die manier de bedreigingen te doen stoppen indien de afpersing en bedreigingen bleven duren en zelfs intenser zouden geworden zijn zoals hij beweert.

Dat hij na zijn eerste klacht niet meer naar de politie stapte ook al bleven dezelfde personen hem verder afpersen en bedreigden zij de dochter van zijn nicht, zoals hij verklaart, is dan ook niet aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoekers verklaring dat een tweede aangifte moeilijk was omdat hij de taal niet sprak, het niet gemakkelijk was voor hem om dat te doen, dat de eerste keer de politie niets gedaan had en zij de tweede keer ook niets zullen doen en dat hij vreesde voor wraak vanwege zijn belagers (NPO, p. 19) kan niet overtuigen. Zijn gebrek aan kennis van het Bulgaars belette hem immers niet om daarvoor wel een klacht neer te leggen bij de Bulgaarse politie en bovendien trad de Bulgaarse politie wel degelijk op nu zij zijn belagers wel degelijk oppakten en uit het opvangcentrum verwijderden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing. Dat zijn belagers niet in de gevangenis werden geplaatst, zoals hij verklaarde, belet niet dat de politie wel degelijk ingreep en dat dit bezwaarlijk als een reden kan gelden om verder geen beroep te doen op de Bulgaarse politie toen de beweerdte afpersing en bedreigingen bleven duren. Minstens kan verwacht worden dat verzoeker hiervan opnieuw aangifte zou doen om de politie toe te laten opnieuw in te grijpen en hen opnieuw officieel aan te klagen. Dat de Bulgaarse politie er manifest niet in slaagde om verzoeker te beschermen hoewel zij op de hoogte was van de bedreigingen, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, blijkt niet nu deze wel degelijk optrad naar aanleiding

van verzoekers klacht en verzoeker vervolgens verzuimde om opnieuw naar de politie stapte. Verzoekers stelt in het verzoekschrift dat dat hij politiegeweld ondervond tijdens zijn pogingen om klacht in te dienen, maar duidt niet aan waar hij dit zou hebben verklaard. Verzoeker beweert weliswaar in de verklaring DVZ dat hij door de politie zou geslagen zijn en tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij bij aankomst in Bulgarije van zijn partner werd gescheiden door de politie maar maakt nergens melding van politiegeweld naar aanleiding van het indienen van zijn klacht.

Uit dit alles volgt dat verzoekers verklaringen over de afpersingen en bedreigingen aan het adres van zijn partner en haar dochter door Syrische criminelen die aanvankelijk in hetzelfde opvangcentrum als verzoeker, zijn partner en haar dochter zouden verbleven hebben, niet geloofwaardig zijn en dat hij evenmin aannemelijk maakt dat de politie niets zou hebben gedaan met zijn klacht of dat hij er als statushouder geen toegang zou gehad hebben tot effectieve overheidsbescherming.

Verzoekers betoogt dat het ontbreken van politiebescherming systemisch is in Bulgarije kan evenmin worden gevolgd. Uit verzoekers verklaringen zelf blijkt immers dat de politie wel degelijk ingreep ten gunste van verzoeker. Uit het door verzoeker geciteerde rapport van het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, Concluding observations on the combined twenty-third to twenty-fifth periodic reports of Bulgaria van 2023 en het US Department of State rapport inzake Bulgarije van 2024 blijkt dat het CERD zijn bezorgdheid uitte over sterfgevallen, raciale profilering en buitensporig gebruik van geweld door wetshandavingsfunctionarissen tijdens detentie en in politiebureaus tegen etnische minderheden en in het bijzonder Roma en dat er berichten waren over vernederende behandeling van patiënten in psychiatrische ziekenhuizen en van buitensporig geweld door de politie tegen gevangenen. Hoe betreurenswaardig ook doet verzoeker met dergelijke algemene landeninformatie geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zijn verklaringen over de problemen die hij er zou gehad hebben met Syrische criminelen niet geloofwaardig zijn en toont hij evenmin aan dat hij er geen toegang had tot bescherming vanwege de Bulgaarse overheden die hem subsidiaire bescherming verleenden, noch dat hij in geval van terugkeer geen effectieve bescherming zou kunnen verkrijgen vanwege de Bulgaarse autoriteiten indien hij als statushouder soortgelijke of andere problemen zou kennen met derden in Bulgarije.

Voorts blijkt uit zijn verklaringen niet dat verzoeker nadat hem subsidiaire bescherming werd verleend door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie is beland die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen had voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling bracht die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens de asielprocedure in Bulgarije in een opvangcentrum verbleef, eerst gescheiden van zijn partner en na 1,5 maand in hetzelfde opvangcentrum en dat hij nadat hem en zijn partner en haar dochter subsidiaire bescherming werd verleend een huis en een kamer kon huren waar hij, met uitzondering van twee weken gedurende welke ze op straat verbleven, tot aan hun vertrek uit Bulgarije met zijn partner en haar dochter verbleef. Voorts blijkt uit zijn verklaringen ook dat hij toegang had tot de arbeidsmarkt en een inkomen kon verwerven als kapper bij verschillende werkgevers. Hierover verklaart verzoeker onder meer *“Ik ging in die periode werken als kapper in Bulgarije, ik verdiende heel goed, ongeveer 100 à 150 euro per dag”* (NPO, p. 13). Verder beschikte hij ook over de nodige financiële middelen voor het verkrijgen van de paspoorten en verblijfsvergunningen waarvoor hij in totaal 1500 euro aan een tussenpersoon betaalde (NPO, p. 14) en de vliegtickets die voor hun drieën 550 euro kostten (NPO, p. 20). Verzoeker verbleef in totaal negen maanden in Bulgarije, waarvan zeven maanden als statushouder. Verzoeker verklaart weliswaar twee weken op straat te hebben verbleven maar uit niets kan blijken dat hij zich in die periode wendde tot de overheid of non gouvernementele organisaties om noodopvang te verkrijgen en verzoeker toont evenmin aan dat hij daartoe niet de mogelijkheid had. Voorts blijkt uit het voorgaande ook dat verzoeker een meer dan behoorlijk inkomen had als kapper en dat zijn verklaringen over de problemen met Syrische belagers die hem zouden afgeperst hebben niet geloofwaardig zijn zodat evenmin kan blijken waarom hij in die periode van twee weken niet tijdelijk een onderkomen in een hotel kon vinden. Alles in acht genomen kan niet blijken dat verzoeker niet in staat was in zijn levensonderhoud en dat van zijn partner en haar dochter te voorzien als statushouder in Bulgarije en er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije niet in staat zou zijn er zijn rechten als statushouder te doen gelden. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing wijzen zijn verklaringen over zijn activiteiten als kapper en de kosten voor de verblijfsdocumenten en vliegtickets in elk geval op zelfredzaamheid en financiële mogelijkheden. Door louter te stellen dat de lezing van de commissaris-generaal van zijn verklaringen feitelijk onjuist is en dat zijn gebrek aan zelfredzaamheid blijkt uit het feit dat hij in Bulgarije geen enkel sociaal vangnet had, dat hij geen enkele uitkering, toelage of institutionele ondersteuning genoot, dat zijn inkomen de enige bestaansbron was voor zijn gezin, dat hij niet van werkplek kon veranderen zonder onmiddellijk in absolute armoede te vervallen en dat deze totale economische afhankelijkheid hem rechtstreeks blootstelde aan afpersingen, bedreigingen en geweld vanwege criminele groepen, weerlegt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn professionele activiteiten en financiële mogelijkheden in Bulgarije niet. Verzoeker maakt geen melding

van enige poging om bestaansondersteuning vanwege de Bulgaarse overheid te bekomen en evenmin kan blijken dat hij en zijn gezin er nood aan hadden, noch dat zijn inkomen niet volstond. Waar verzoeker stelt dat hij en zijn gezin onmiddellijk in armoede zouden vallen indien hij zijn werk stopzette en indien hij bleef werken hij zich onvermijdelijk bloot stelde aan afpersingen en geweld, werd hierboven reeds omstandig toegelicht waarom aan verzoekers verklaringen inzake de beweerde afpersingen en bedreigingen geen geloof kan worden gehecht en werd vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt die hierover anders doen denken. Zijn betoog is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor zijn algemeen betoog onder verwijzing naar de hierboven besproken informatie uit het meest recente AIDA rapport over de lange procedures om toegang te krijgen tot sociale bijstand, het gebrek aan integratieprogramma's en de belemmeringen inzake toegang tot de arbeidsmarkt. Uit zijn verklaringen blijkt immers net dat hij wel degelijk een meer dan behoorlijk inkomen verwierf uit arbeid waarmee hij kon voldoen aan de meest elementaire levensbehoeften van hem en zijn gezin kon voldoen en dat hij verder niet aannemelijk maakt dat hij ooit aanspraak maakte op sociale uitkeringen. Voor zover uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat statushouders met dergelijke problemen kunnen geconfronteerd worden, bevond verzoeker zich in elk geval niet in dergelijke situatie en maakt hij evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer als statushouder in Bulgarije in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting nog stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de mogelijkheid tot beëindiging van internationale bescherming door de Bulgaarse autoriteiten, dient erop gewezen te worden dat waar in de beschikbare landeninformatie gewag wordt gemaakt van een wetswijziging ingevoerd in 2020 waarbij de internationale beschermingsstatus kan worden beëindigd indien de statushouders niet tijdig hun verblijfsvergunning laten vernieuwen of een vervangdocument te vragen ingeval van verlies van de verblijfsvergunning, ook blijkt dat deze mogelijkheid in 2023 en 2024 niet meer werd toegepast (AIDA, *Country Report Bulgaria, Update 2024*, p. 117-118). Voorts brengt verzoeker geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Bulgarije zou zijn ingetrokken of beëindigd.

Waar verzoeker nog aanhaalde dat het niet mogelijk was een geschikte school te vinden voor de dochter van zijn partner in Bulgarije, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Waar u toevoegde dat u er in Bulgarije geen geschikte school was voor uw stiefdochter behalve een Libanese school waar het inschrijvingsgeld te duur was, kan u hierin niet worden gevolgd (CGVS p.16-17). Het is niet aannemelijk dat er in een kosmopolitische stad als Sofia geen (publieke) scholen waren waar de toeslagen minder kosten en u uw stiefdochter kon inschrijven. U toont bovendien niet aan dat u verdere stappen heeft gezet, bijvoorbeeld bij hulporganisaties, om jullie aan een school te helpen. Hiernaar gevraagd legde u vage verklaringen af, u wees namelijk op een bezoek aan het Rode Kruis en een andere organisatie waarvan u de naam niet kunt navertellen. U beweert dat ze daar zeiden dat ze jullie gingen contacteren maar dat dit nooit gebeurde. Gevraagd of u zelf ooit contact met hen had opgenomen, antwoordt u echter opvallend genoeg van niet (CGVS p.16-17). In dit verband kan ook worden herhaald dat u bij DVZ had aangegeven dat u al van in het begin van plan was om Bulgarije te verlaten (zie supra). Ook dit wijst erop dat u geen grote inspanningen heeft gedaan om er een school voor uw stiefdochter te vinden.”* Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Niet alleen weerlegt verzoeker niet dat niet kan worden aangenomen dat in een kosmopolitische stad als Sofia er geen publieke scholen waren waar de kosten lager waren en waar de dochter van zijn partner kon worden ingeschreven. Verzoeker toont ook niet aan dat hij en zijn partner daadwerkelijk pogingen ondernamen om een andere school te vinden dan de Libanese school.

Evenmin kan blijken dat in de bestreden beslissing geen geïndividualiseerde beoordeling zou zijn gemaakt van de elementen die door verzoeker zijn aangevoerd. Uit de eenvoudige lezing van de beslissing blijkt integendeel dat verzoekers verklaringen zowel inzake de afpersingen en bedreigingen aan het adres van zijn partner en zijn levensomstandigheden alsook het gebrek aan mogelijkheden voor scholing van het kind van zijn partner in Bulgarije, wel degelijk werden onderzocht en beoordeeld en dat op goede gronden werd besloten dat de beweerde afpersingen en bedreigingen niet geloofwaardig zijn en dat zijn verklaringen over zijn professionele activiteiten in Bulgarije en de sommen die hij betaalde voor documenten en vliegtickets wijzen op zelfredzaamheid en middelen. Dat verzoeker en zijn gezin slechts een woning konden huren ten koste van permanente onveiligheid, dat hij ertoe gedwongen werd informele arbeid te aanvaarden en dat deze economische kwetsbaarheid rechtstreeks leidde tot afpersingen en aanvallen door Syrische criminele groeperingen die in Bulgarije actief zijn, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan, gelet op de ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen met deze Syrische criminelen in Bulgarije, niet worden bijgetreden. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij officieel werkte als kapper in Bulgarije (NPO, p. 16). Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het structureel verband tussen armoede, het ontbreken van een sociaal vangnet en de kwetsbaarheid van vluchtelingen voor criminele uitbuiting en de rechtspraak van het EHRM die hij in dit verband aanhaalt is bijgevolg niet dienstig.

Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij en zijn partner en haar dochter zich in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bevonden in Bulgarije en evenmin dat hij in geval van terugkeer niet in staat zal zijn, zijn rechten als statushouder in deze EU-lidstaat te doen gelden en als gevolg daarvan of omwille van een bijzondere kwetsbaarheid niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, sectie correctioneel bij vonnis van 8 oktober 2025 wegens intra-familiaal geweld jegens zijn partner tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 600 euro (AD, landeninformatie, stuk 2) en dat de politie naar aanleiding van een dispuut met zijn partner op 13 augustus 2025 naar het opvangcentrum waar hij verbleef is gekomen (AD, landeninformatie, stuk 1 en DVZ, Complément d'information, 22 augustus 2025) en dat verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum. Voor zover nog sprake zou zijn van een relatie met zijn partner, kan slechts worden vastgesteld dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker en niet op zijn partner en haar minderjarige dochter, dat verzoeker niet de vader is van deze minderjarige dochter, dat geen documenten voorliggen waaruit kan blijken dat hij de voogd is van deze dochter, noch dat hij religieus gehuwd is met haar moeder of wettelijk samenwoont. Waar verzoeker betoogt dat het geweld waarvan hijzelf het slachtoffer zou zijn geweest ook gericht waren tegen het minderjarige kind van zijn partner en dat zij aan dezelfde levensomstandigheden werd onderworpen, met name het ontbreken van een stabiele en veilige huisvesting, ontbreken van een aangepast educatief project, het ontbreken van sociale opvolging, samenwoning met kwetsbare volwassenen, blootstelling aan een gewelddadige criminele omgeving en het uitblijven van bescherming door de Bulgaarse politie, kan worden volstaan met te verwijzen naar het voorgaande waaruit is gebleken dat verzoekers verklaringen over de gewelddadige bedreigingen niet geloofwaardig zijn en uit zijn verklaringen over hun levensomstandigheden en inkomen uit arbeid niet kan blijken dat hij en zijn partner en haar kind in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de loutere vaststellingen die hierboven werden gemaakt met betrekking tot de situatie van verzoeker en zijn partner als statushouders in Bulgarije enkel gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en dat de Raad zich verder *in casu* niet kan uitspreken over eventuele redenen of bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van zijn partner en haar minderjarige dochter die zich mogelijks verzetten tegen hun terugkeer naar Bulgarije. Waar in het verzoekschrift en door zijn advocaat ter terechtzitting wordt verwezen naar een collectieve verkrachting, stelt verzoeker dat dergelijke feiten niet zijn gebeurd en dat hij dit ook niet heeft gesteld, maar dat de familie van de ex-man van zijn partner een bende heeft gestuurd naar Bulgarije om haar te intimideren, maar dat dit gebeurde toen hij van haar en haar dochter gescheiden was in Bulgarije. Het gaat om een loutere bewering die bovendien geen betrekking heeft op verzoeker en dus niet tot een andere beoordeling in hoofde van verzoeker kan leiden.

Verzoeker maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat hij in Bulgarije werd onderworpen aan vernederende of onmenselijke behandeling door Syrische criminelen noch omwille van zijn levensomstandigheden daar, en evenmin maakt hij aannemelijk dat hij in geval van terugkeer aan dergelijk behandeling zou worden onderworpen of dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten als begunstigde van subsidiaire bescherming. Verzoekers betoog dat de rechtspraak van het Hof van Justitie niet stelt dat uitsluitend ernstige materiële ontbering in aanmerking moet worden genomen, noch dat andere vormen van mishandeling per definitie buiten het beoordelingskader zouden vallen doet hierover niet anders denken en is bijgevolg niet dienstig.

De verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kan stellen. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn oranje kaart als verzoeker om internationale bescherming in België, een kopie van zijn verblijfsvergunning in Bulgarije een kopie van een pagina van het Syrische familieboekje van zijn ouders (AD, documenten, stukken 3, 2 en 1) hebben slechts betrekking op zijn ouders, zijn hoedanigheid als verzoeker om internationale bescherming en zijn verblijfsvergunning in

Bulgarije. Deze elementen worden niet betwist en kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Bulgarije werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET